

Die ene zomer

Lees ook in de Romanchica-reeks:

*Heb me lief*  
*Liefde zonder grenzen*  
*Nog één keer*

Inge Pietjouw

# Die ene zomer

4



Copyright © 2012 Inge Pietjouw en Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Verzorging e-book: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5354 6 / NUR 343

## Hoofdstuk 1

‘O nee, o nee, o nee, o nee!’

Vol afgrijzen staarde Ilse naar de enorme rode vlek op haar mooie witte werkkleding. De vlek werd steeds groter. Tot overmaat van ramp zat Waikiki Beach vol met gasten. Het paasweekend viel eind april en het was ook nog eens lekker on-Hollands warm. Alle strandtenten in Scheveningen zaten tot de nok gevuld met dagjesmensen en toeristen uit Duitsland. Een paar tienermeisjes keken verschrikt op van hun drukke gesprek en lachten luidkeels toen ze Ilse zo zagen staan.

Ook dat nog, dacht Ilse.

Overal waar ze keek, zag ze scherven en stukjes eten. De shaslicksaus die bij de biefstuk hoorde, verspreidde zich werkelijk op elke denkbare witte plek.

‘Echt wat voor mij hoor,’ momperde Ilse in zichzelf.

Met een vuurrood hoofd probeerde ze zo onopvallend mogelijk de scherven bij elkaar te rapen. Net alsof dat nog ging lukken... De tienermeisjes keken nog steeds toe met een gemene grijns op hun gezicht. De mooiste van het stel pakte haar iPhone en maakte een foto.

‘Haha, voor op Facebook!’ riep ze vrolijk naar haar vriendinnen.

Ilse kromp nog verder ineen.

Ja hoor, zodat de hele wereld kan zien dat Ilse Bakker niet eens een biefstuk met een sausje naar een tafeltje drie meter verderop kan sjouwen.

‘Tuuuurlijk kan ik tafels bedienen, Patrick.’ Ilse hoorde het zichzelf nog zeggen bij het sollicitatiegesprek dat ze enkele weken geleden had met de jonge aantrekkelijke eigenaar van Waikiki Beach.

‘O, en natuurlijk heb ik heel erg veel ervaring met het serveren van eten, Patrick.’

‘Ja, ik ben heel erg handig, Patrick, je doet er goed aan mij aan te nemen.’

‘Drukte? Pfff, daar draai ik mijn hand niet voor om, Patrick!’

In werkelijkheid had ze nog nooit van haar leven in een restaurant of strandtent gewerkt. Bovendien was ze niet bepaald handig.

Het werk bij Waikiki Beach moest echter de omslag worden voor Ilse. Ze was net zesentwintig jaar en had tot nu toe een zootje van haar leven gemaakt. Een nieuw begin, ver weg van haar oude leven was wat ze nodig had. Ze zag het helemaal voor zich. Elke dag genieten van de zon, als die zich dan liet zien in Nederland. En elke dag de golven horen van de Noordzee, de dagjesmensen bekijken op de boulevard van Scheveningen. Of de waaghalzen bewonderen die er durven

te bungeejumpen. 's Avonds een drankje bij de Crazy Piano's met haar nieuwe collega's. Ja, het had zo mooi moeten zijn. Ilse werkte nu al een paar weken bij Waikiki Beach en handiger werd ze nog niet echt. Het was zelfs een wonder dat Patrick haar na haar proeftijd niet keihard had ontslagen. In plaats van een drankje drinken bij de Crazy Piano's, zat ze 's avonds alleen met een glas wijn en de poes op de bank in haar appartementje in het centrum van Den Haag. Gelukkig was poes Sulley goed gezelschap en ze luisterde altijd geduldig, vond Ilse. De beste vriendin die je je kon wensen, toch?

Inmiddels kwam haar collega Jo al aanrennen.

'Wat heb je nou in vredesnaam weer gedaan, Ilse?!' riep Jo uit. 'Zelfs je haar zit onder die rode saus! Ga alsjeblieft even douchen, ik ruim deze rommel wel op. Ga daarna naar de keuken om de nieuwe bestelling op te halen. Als je dat tenminste kunt!'

'Oké, Jo... Dank je wel,' antwoordde ze beteuterd.

Met het schaamrood nog op haar kaken liep Ilse gauw terug over het overvolle terras, via de keuken naar de personeelsruimte.

Rond een uur of tien 's avonds begon het eindelijk wat rustiger te worden in Scheveningen. Waikiki Beach was pas dit seizoen geopend en Ilse was helemaal weg van deze strandtent. Hij was hip op een leuke en relaxte manier. Met overal loungekussens, steigerhouten meubelen, vuurkorven en Balinese Boeddhabeelden.

Omdat het wat rustiger was in de strandtent, besloot Ilse even te gaan zitten in een van de stoeltjes. Ze dacht terug aan haar sollicitatiegesprek met Patrick.

Toen ze hem voor het eerst ontmoette, viel het haar meteen op hoe knap hij was. Ze moest denken aan haar baas bij de V&D. Een heel nare, enge en lelijke man. Wat een verschil!

Nadat Patrick haar had verteld wat de baan inhield, begon hij wat over zichzelf te vertellen.

‘Ik ben vorig jaar veertig geworden en had mijn hele carrière alleen maar op kantoor gewerkt. Op een gegeven moment was ik dat zo zat!’

Ilse knikte.

‘Een schoolvriend van mij woont al jaren op Bali. Daar heeft hij een paar jaar terug een strandtent geopend in een druk kustplaatsje. We houden nog steeds contact via e-mail. Toen ik zijn verhalen hoorde, begon er iets in mij te kriebelen. En ik dacht: waarom niet hier? Gewoon in Nederland! Maar dan een strandtent die je het gevoel geeft dat je op vakantie bent.’

‘Wow, wat een bijzonder verhaal!’

‘Dank je,’ zei hij lachend. ‘Ik zegde mijn baan op, haalde mijn spaargeld van mijn rekening en Waikiki Beach was een feit. Nu hopen dat het een daverend succes wordt.’

Tot nu toe was Waikiki Beach inderdaad een succes. De maand april was on-Hollands warm en de weers-



voorspellingen voor de komende twee weken gaven geen veranderingen aan.

Ilse keek zuchtend naar de mooi verlichte pier van Scheveningen. En toen, ze kon het echt niet helpen, rolde er langzaam een traan over haar wang. Waarom was haar nieuwe leven nou nog geen succes? Voordat Ilse het wist, ontpopte die ene traan zich in een watterval van geluidloze tranen. Daar zat ze zo een paar minuten. Even later voelde ze dat iemand heel zacht een hand op haar schouder legde. Toen ze opkeek, zag ze het bezorgde gezicht van Jo.

‘Sorry dat ik vanmiddag zo tegen je uitviel, Ilse. Het was ook zo vreselijk druk!’

Ilse slaakte een diepe zucht en frunnikte wat aan haar shirtje. Ze keek Jo even aan. Jo was een bloedmooie meid. Ze was tener en haar uiterlijk had wat Aziatisch. Ze had lang zwart haar en donkerbruine ogen. Om haar nek glinsterde een zilveren Boeddhangertje aan een leren veter, die ze elke dag omhad. Door de witte werkkleding zag ze eruit alsof ze elke dag in de zon lag te bakken.

Maar dan zonder de rimpels, dacht Ilse.

‘Het geeft niet, het lijkt ook wel alsof ik er steeds weer een grotere zoi van maak,’ zei ze.

‘Nou, je bent inderdaad niet de meest handige serverster die ik ben tegengekomen,’ antwoordde haar collega ad rem.

Even was Ilse van haar stuk gebracht, maar toen kon

ze niets anders meer doen dan in lachen uitbarsten. Jo keek haar verbaasd aan.

‘Beetje last van mood swings, zie ik?’

Ilse begon nog harder te lachen.

‘Het is eigenlijk helemaal niet grappig,’ zei ze hikkend. ‘Maar het lijkt wel alsof alles wat ik aanraak de laatste tijd in scherven uit elkaar valt.’

Even kreeg ze weer het gevoel dat ze opnieuw moest huilen, maar ze wist dit te onderdrukken.

‘En wat doe ik?’ vervolgde ze. ‘Ik barst in janken uit! Wat is dat nou weer voor een reactie?’

‘Maar wat is er dan eigenlijk zo erg?’ antwoordde Jo. ‘Nou en, dan ben je een beetje onhandig. Dan ziet iedereen in Den Haag en omstreken maar dat je shaslicksaus tot achter je oren hebt. Is dat nou het einde van de wereld?’

‘Ik weet ook wel dat je eigenlijk gelijk hebt. Maar weet je, ik voel me vaak niets anders dan een grote kluns!’

‘Stop met dat zelfmedelijden!’ viel Jo uit. ‘Dat is nergens voor nodig. Je bent een knappe, leuke en lieve meid. Misschien ietwat onhandig... Maarre, wil je eens wat horen? Je bent echt niet de enige met problemen, hoor!’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou wat dacht je van Patrick? Hij heeft alles wat hij bezit in deze strandtent gestopt. En dat zorgt heus niet voor zorgeloze nachten.’

‘O...’

‘En Charlotte hoorde eergisteren dat haar vriend is vreemdgegaan. Ze is er kapot van.’

‘Jemig...’

‘En ik? Denk je dat mijn leven zo perfect is? Ik ben verliefd op een man die me niet eens ziet staan...’

Er viel een stilte tussen de twee meiden. In de verte hoorde Ilse de golven van de Noordzee zachtjes op het strand neerkomen. Het was eigenlijk een heerlijke avond. De warmte van de middag hing nog in de lucht en er stond maar een klein windje. De witte en groene lampionnetjes van Waikiki Beach gaven de strandtent een mysterieuze uitstraling. Ook de verlichting van de andere strandtenten toverden Scheveningen om, bijna alsof je op een Caribisch eiland zat.

Ilse dacht na over wat Jo net had gezegd. Misschien moest ze ook niet zo moeilijk doen. Ze had de laatste tijd alleen maar aan zichzelf gedacht. Daardoor zag ze de mensen om haar heen niet. Hoe kon ze ook denken dat zij de enige was die niet lekker in haar vel zat? Geen wonder dat ze nog geen echte vrienden had gemaakt sinds ze in Den Haag was komen wonen.

‘Kun je een geheim bewaren?’ verbrak Jo ineens de stilte.

‘Tuurlijk!’

‘Het is Patrick.’

‘O...’

‘Hoe cliché is dat? De serveerster die verliefd wordt

op de baas?! En hij weet amper dat ik besta.'

'Jeetje, ik weet even niet zo goed wat ik moet zeggen. Patrick? Echt?'

'Ja, ik weet het... De baas is verboden terrein. Maar hij is zo knap en altijd zo enthousiast en lief. Al vanaf het eerste moment dat ik hem zag, ben ik verliefd. Tot over mijn oren!'

'Maar denk je echt dat hij je niet ziet staan dan?'

'Volgens mij noemde hij me gisteren nog Jacqueline. Niet echt een goed teken, hè?'

'Het is ook erg druk steeds... Natuurlijk weet hij wel wie je bent!'

'En nu ben je ineens mevrouw positief? Ach, wie weet heb je gelijk... Maar wat kan ik eraan doen? Hij is tenslotte onze baas,' verzuchtte Jo.

'Je kunt hem toch beter leren kennen? Kijken of hij ook echt zo leuk is als je denkt?'

'Ik denk dat je gelijk hebt. Ik wil mezelf alleen niet voor schut zetten. Stel dat hij meteen doorheeft dat ik hem leuk vind? Misschien verlies ik dan mijn baan ook nog!'

'Ik denk echt dat je je daar geen zorgen om hoeft te maken. Ik ben ook nog steeds niet ontslagen en je weet hoe goed ik ben in serveren...'

Jo barstte in lachen uit.

'Ik ga erover nadenken! Kom op, we gaan nog even aan het werk. Ik zie daar een paar verdwaalde Duitsers binnenwandelen. Ik kan je hulp wel gebruiken.'

Jo trok Ilse van haar stoel en sloeg nog even haar arm om haar heen.

‘Kom op, hè? Je komt er wel! Ik probeer je zo veel mogelijk te helpen. Geen sausincidenten meer voor jou!’

‘Dank je wel, Jo. Je bent echt een lieverd, weet je dat?’

‘Ik wel, nu Patrick nog...’ zei ze lachend.

Het was net na middernacht toen Ilse eindelijk bij haar appartement aankwam. Gelukkig was de rest van de dag, op het ongelukje na, toch geen enorme ramp geworden. Hoe meer ze erover nadacht, hoe meer ze vond dat ze het getroffen had met een collega als Jo. De rest van de avond hadden ze gelachen om het gebrekkige Nederlands van de Duitsers. En het was pas echt gezellig geworden toen ze aan het eind van de avond nog een piña colada hadden gedronken aan de bar. Ook Patrick was erbij komen zitten. Eigenlijk was hij best een toffe baas, vond Ilse. Hij had even een opmerking gemaakt over het sausincident en had daarna heel hard gelachen. Patrick was iemand die altijd het positieve van mensen zag. Daarom had ze waarschijnlijk ook deze kans gekregen. Ilse hoopte dat ze hem niet al te zeer zou teleurstellen.

In de weken daarop leerde ze Jo steeds beter kennen. Het was zaterdag en ze had net een heel drukke avond

achter de rug. Ilse was weer op weg naar huis, maar had om de drukke dag af te sluiten toch nog even een drankje gedronken met Jo.

‘Wist je dat mijn vader uit Indonesië kwam?’ had Jo haar verteld.

‘Nee, maar ik had wel zo’n vermoeden met jouw uiterlijk!’

Jo had gegrinnikt. ‘Klopt! Hij is helaas overleden toen ik nog jong was. Ik heb hem amper gekend. Maar ik weet dat mijn ouders stapelgek op elkaar waren.’

‘Wat erg voor je,’ had Ilse gezegd.

Jo had daarop meer verteld over hoe haar ouders elkaar ontmoet hadden. Ook vertelde ze enthousiast over een goede vriendin die een tijdje vrijwilligerswerk in Afrika deed. De manier waarop Jo vertelde, deed Ilse denken aan hoe passievol Patrick kon zijn. Die twee zouden echt geknipt voor elkaar zijn.

Hij was dan wellicht wat ouder, maar toch leken ze erg op elkaar. Ilse was benieuwd hoe Patrick over Jo dacht. Misschien voelde hij zich toch te veel baas om met een medewerker te daten?

Ilse vond het fijn dat Jo haar vertrouwde. Het was speciaal dat Jo haar grote geheim over haar verliefdheid had durven delen. Het was lang geleden dat ze zo met iemand van haar leeftijd had kunnen praten. Even dacht ze aan Karlijn en ze voelde die vertrouwde steek van pijn door haar borst schieten. Karlijn, haar beste vriendin sinds de basisschool. Ilse en Karlijn waren sa-

men opgegroeid in een klein dorp onder de rook van Rotterdam. Al sinds ze bij elkaar in groep 1 kwamen, waren ze onafscheidelijk. Karlijn vond Ilse leuk omdat ze paarse veters had in haar schoenen. En Ilse was gek op Karlijns roze jas, die ze af en toe mocht lenen. Hoe stom het nu ook klonk, een echte vriendschap ontwikkelde zich en tot een tijdje terug waren de twee meiden onafscheidelijk. Totdat...

Nee, niet aan denken! Niet nu je je voor het eerst sinds tijden weer een beetje happy voelt, probeerde Ilse zichzelf tot de orde te roepen.

Ze opende de deur van het flatgebouw en liep nog even naar haar postvakje.

‘Rekeningen, rekeningen, rekeningen... blaaaah,’ mompelde ze bij zichzelf en ze smet de ongeopende post weer terug.

Ilse liep naar het trappenhuis en hopte vrolijk de trappen op naar de tweede verdieping. Ze slaakte een diepe zucht toen ze de deur van haar appartement opendeed. Wat had ze toch geluk gehad met deze woning. Eigenlijk was dit appartement van haar tante Beth, maar die woonde al enkele jaren in Engeland bij haar vriend. Ze had echter nooit haar huis verkocht en toen ze hoorde dat Ilse dolgraag naar Den Haag wilde verhuizen, had ze het direct aan haar lievelingsnichtje aangeboden. Ilse hoefde alleen te betalen wat ze kon missen. Door de onregelmatige diensten en de fooien bij Waikiki Beach verdiende ze nog niet eens zo slecht,

maar ze had zo'n mooi appartement nooit zelf kunnen betalen. Ooit hoopte Ilse het van haar tante te kunnen kopen, maar tot die tijd was dit een heel fijne oplossing. Haar huis was dicht bij het Plein, de winkels en ze was zo bij het Centraal Station.

'Sulley! Sulley! Poespoespoes!' riep Ilse, nog voordat ze haar dunne zomerjasje had uitgetrokken en haar tas op het bijzettafeltje in de gang had gezet. Een paar tellen later kwam het kleine, zwartgrijze poesje met haar staart in de lucht naar haar toe rennen. Sulley gaf Ilse een kopje. Ilse had haar vernoemd naar het grote blauwe monster uit de animatiefilm *Monsters Inc.*, de naam paste perfect bij het poesje. Het was stiekem een sulletje.

Fijn dat er iemand blij is me te zien, dacht ze.

Het was eigenlijk tijd om te gaan slapen. Maar omdat ze pas weer om één uur 's middags bij Waikiki Beach hoefde te zijn, besloot ze nog even na te genieten van de leuke dag. Ze schonk zichzelf een glas rode wijn in, deed wat borrelnootjes in een schaalje en zette haar stereo zachtjes aan. De stem van Amy Winehouse klonk door de woonkamer. Met een blij zucht plofte Ilse neer op de grote, witte loungebank die ze direct had gekocht toen ze 'm zag staan in het kleine meubelzaakje op de Korte Poten. Langzaam nam ze een paar slokken van haar wijn. Eigenlijk hield ze meer van witte, maar Ruben zei altijd dat er te veel suiker zat in witte wijn. Ruben... waarom dacht ze eigenlijk nog aan die klootzak?